

Ông không có ý định đó. Một người khác hỏi tại sao? Thì ông Phạm Duy trả lời ngay "Không thích", bàn tay ông nắm chặt để xuống bàn một cách cương quyết. Tôi chứng kiến tận mắt cảnh ấy và đài truyền hình Tự Do ở San Jose cũng thu hình chiếu lại sau đó.

Tôi xin phép ghi lại đủ kiện trên để lưu ý những ai muốn sử dụng bài "Việt Nam, Việt Nam" làm quốc ca, tránh cho ông Phạm Duy khỏi đội cái mũ cạnh tranh với Lưu Hữu Phước như một vài dư luận đồn đãi.

TRẦN SĨ HUÂN

Không Quên Được Cái Cũ

Đức Không Tử ra chơi ngoài đồng, thấy một người đàn bà đứng khóc nỉ non ở chỗ bỏ đấm. Đức Không Tử lấy làm lạ, bảo học trò hỏi vì cớ gì mà khóc.

Người đàn bà nói: "Độ trước tôi cắt cỏ thi, tôi đánh mất cái trâm băng cỏ thi, cho nên tôi khóc".

Đức Không Tử hỏi: "Đi cắt cỏ thi, mà mất cái trâm băng cỏ thi thì việc gì mà phải khóc?"

Người đàn bà nói: "Không phải vì tôi đánh mất cái trâm cỏ thi mà tôi khóc; tôi sợ đi khóc là tôi thương tiếc một vật cũ dùng đã lâu, mà ngày nay không sao thấy được nữa".

Trích KHÔNG TỬ TẬP NGŨ

Lời bàn - Cái gì đã là của mình, mình có bụng yêu thương mà lỡ khi mất, thì về sau dù có được cái giống như thế, hay hơn thế, mình cũng không thế nào yêu cho bằng được. Chỉ vì thấy cái mới mà hồi nhớ đến cái cũ, sinh ra trạnh lóng, nên câu ta thán, có khi ngậm ngùi thương khóc nỉ non. Tại sao vậy?

Tại, đối với mình, cái của mất không chỉ có cái giá trị của nó mà thôi, lại hình như còn có một phần tâm hồn mình hay tâm hồn người để lại cho mình ngụ ở trong nữa.

Ôi, con cáo chết ba năm biết quay đầu về núi, con người ta dù lông bông xiêu bạt đến thế nào, còn có chút tâm tình cũng không sao quên được gốc tích xứ sở mình!

Vĩ hoàn cảnh đất nước, vĩ không chịu nổi chế độ độc tài áp bức, bóc lột, kỹ thị, hận thù, phi dân tộc, vi phạm nhân quyền, không tôn trọng tài sản sanh mạng của nhân dân, mà chúng ta phải tha hương cầu thực. Đến xứ người, mặc dù chúng ta ăn học biết giỏi tiếng của người, nhập tịch người, có khi bắt chước theo phong tục tập quán của người, nhưng nguồn gốc chúng ta vẫn là Việt Nam. Tổ tiên ta là người VN, con Lạc cháu Hồng, con Rồng cháu Tiên. Đất nước ta là nước Việt Nam. Mặc dù chúng ta có được tự do, có mức sống đầy đủ tiện nghi, nhà cao cửa rộng, nhưng trong tâm hồn ta vẫn có một nỗi buồn man mác khi chúng ta tưởng nhớ đến quê hương xứ sở ta, nhớ đến đồng bào ruột thịt ta hiện nay.

Nỗi buồn của chúng ta cũng giống như cái buồn của người đàn bà cắt cỏ thi nọ vậy.

Ước mơ của chúng ta là ngày nào đó chúng ta sẽ trở lại quê hương đất nước ta, đóng góp xây dựng lại một nước Việt Nam thật sự độc lập, tiến bộ văn minh như xứ người, nhân dân ta có được thật sự tự do, cơm no, áo ấm.

Người dân Đông Tháp
kể theo CỔ HỌC TINH HOA